

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **T. Ř.**, zastoupeného JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou, sídlem Václavská 2, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, sídlem Strojnická 27, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019, č. j. PPR-28091-3/PŘ-2019-990450, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2021, č. j. 62 A 214/2019-96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 25. 6. 2019 rozhodlo, že žalobce spáchal přestupek podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), a uložilo mu pokutu ve výši 2000 Kč. Přestupku se žalobce dle rozhodnutí dopustil tím, že fyzicky převzal pušku samonabíjecí, výr. SSSR, vzor SKS (výrobní číslo BM4036), a pušku samonabíjecí, výr. SSSR, vzor SKS (výrobní číslo BO470), dne 16. 5. 2018, přičemž změnu stavu těchto zbraní zaznamenal v Centrálním registru zbraní (dále jen „CRZ“) až dne 23. 5. 2018.

[2] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

[4] Krajský soud zrekapituloval, že při určení okamžiku fyzického převzetí zbraní vycházel žalovaný z faktury č. 20180337 vystavené dodavatelem zbraní – společností B.V.S., spol. s r.o., která obsahuje otisk žalobcova razítka včetně data 16. 5. 2018, a dále z písemného vyjádření dodavatele zbraní ze dne 20. 3. 2019, v němž je uvedeno, že dle ústní kupní smlouvy došlo k převodu vlastnictví k uvedeným zbraním na žalobce okamžikem jejich předání k přepravě; stejnopis faktury je řidičem přepravce předán kupujícímu společně se zbraněmi.

[5] Okamžik fyzického předání zbraní tak měl krajský soud za prokázaný. Zjištěné skutečnosti tvoří logický a uvěřitelný řetězec a dostatečně prokazují okamžik fyzického převzetí zbraní.

[6] Krajský soud rovněž poukázal na procesní pasivitu žalobce, který vyjma negování uvedených souvislostí nepřináší ani náznakem jinou legendu, která by zjištění žalovaného zpochybňovala. Žalobce mohl uvést skutkově odlišný průběh, resp. označit jiný okamžik, ke kterému k fyzickému převzetí zbraní došlo, a to ideálně s doložením odpovídajících důkazních prostředků (např. dodacích listů či potvrzení převzetí zbraní), případně uvést jinou „obchodní praxi“ mezi ním a jeho dodavatelem zboží – zbraní; nic z toho však neučinil.

[7] Krajský soud nesouhlasil s námitkou, že si žalovaný „vybral“ výklad pro žalobce nejméně výhodný. Dle krajského soudu žalovaný vycházel z jediného na základě zjištěných skutkových okolností v úvahu přicházejícího (a objektivně pravděpodobného) scénáře, který spočíval ve fyzickém předání zbraní spolu s fakturou dne 16. 5. 2018. Krajský soud rovněž doplnil, že z faktury explicitně neplyne, že dne 16. 5. 2018 došlo výhradně k předání faktury.

[8] K námitce porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, krajský soud uvedl, že správní orgány ve vztahu k přestupku, jež je žalobci kladen za vinu, zjistily skutkový stav dostatečně a také odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je dostatečné.

[9] K námitce, že se dodavatel může snažit vyhnout své odpovědnosti za nesplnění povinností souvisejících se zápisem údajů do CRZ, neboť „přepis“ předmětných zbraní byl primárně povinností přepravce – společnosti J.G.S. Trade s. r. o., krajský soud uvedl, že motivace dodavatele k účelově nesprávnému vyjádření není pravděpodobná.

[10] Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku, že pušky mohly být dodány samostatně, a tedy v jiný okamžik, než došlo k předání faktury. Ve prospěch této možnosti nepřednesl žalobce žádná další tvrzení či důkazy, proč Krajský soud považoval stručnost, s jakou žalovaný přistoupil k vypořádání této námítky, za adekvátní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[12] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Krajský soud přejal argumentaci žalovaného a nevypořádal se se všemi žalobními námitkami, důkazními návrhy a důkazy žalobcem předloženými.

[13] Krajský soud se v rozsudku vůbec nezabýval ani listinným důkazem provedeným při ústním jednání (sjetina z webových stránek Policie ČR „Historie vzniku projektu CRZ“), ani předloženými screenshoty uživatelského rozhraní systému CRZ, z nichž je zřejmé, že systém jej upozorňoval na počet zbraní k převzetí, ani argumentací, že nemá logiku, aby stěžovatel zbraně v systému evidenčně nepřevzal, pokud by je v tu chvíli měl fyzicky převzaté, a konečně ani argumentací, že dodavatel (BVS, spol. s r. o.) nebyl přítomen předání zbraní stěžovateli přepravcem (J. G. S. Trade s. r. o.), a tedy nemůže nic uvést ke skutečnosti, kdy stěžovatel zbraně fyzicky převzal.

[14] Stěžovatel dále namítá, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. Správní orgány nezjistily a neprokázaly, kdy stěžovatel zbraně fyzicky převzal. Datum 16. 5. 2018 je datem převzetí faktury, nikoli datem fyzického převzetí zbraní. Faktura je podkladem k provedení platby či potvrzením o provedené platbě, faktické dodání zboží deklaruje dodací list, ledaže je na faktuře uvedeno, že slouží rovněž jako dodací list. Na faktuře k puškám se nenachází zmínka, že by stěžovatel zároveň s převzetím faktury převzal i zboží a převzetí zboží potvrzoval. Na faktuře je výslovně uvedeno, že datum na faktuře je datem převzetí faktury.

[15] K výkladu pojmu fyzické převzetí stěžovatel poukázal na znění § 73a odst. 7 a 8 a na § 2 odst. 2 písm. e) zákona o střelných zbraních.

[16] Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že deklarovaným účelem zavedení systému CRZ byl především monitoring přepravy zbraní. V projednávaném případě subjekt, který po dobu přepravy měl zbraně v manci, zůstal skryt. Svoje povinnosti ve vztahu k evidenci v CRZ porušili dodavatel a přepravce. Stěžovatel do CRZ uvedl údaje v souladu se skutečným stavem věci.

[17] Jako klíčový důkaz nelze akceptovat vyjádření (zástupce) osoby, která při obchodu se zbraněmi zadává do CRZ zavádějící údaje. Nadto nikdo ze společnosti BVS, spol. s r. o. nebyl v místě a čase předání objednaného zboží stěžovateli. Takové vyjádření je nevěrohodné. Stěžovatel ve správním řízení i v řízení před krajským soudem nesouhlasil s tím, aby vyjádření dodavatele bylo použito jako důkaz. Stěžovatel poukazuje na další rozpory plynoucí z vyjádření dodavatele (zbraně měl být stěžovateli dodány do 48 hodin poté, co byly předány přepravci, dle podkladů, z nichž správní orgány i krajský soud vycházeli, však k předání přepravci došlo 11. 5. 2018 a dodání stěžovateli 16. 5. 2018).

[18] Stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že byl procesně pasivní. V řízení o přestupku je na správních orgánech, aby prokázaly vinu. Nadto stěžovatel zdůraznil, že jeho postoj je v průběhu celého řízení jasný a určitý, a to že zbraně evidenčně v systému CRZ převzal do dvou dnů od jejich fyzického převzetí. Stěžovatel nesouhlasí ani s výtkou krajského soudu, že nepředložil dokumenty o převzetí. V praxi je spíše obvyklé, že potvrzení o předání zboží má ten, kdo zboží či zásilku předává. Zákon o zbraních ani neukládá povinnost sepsat, vyplnit a uschovat takové dokumenty.

[19] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tvrzení stěžovatele, že nikdo ze společnosti B.V.S. spol. s r. o. nebyl přítomen předání faktury a zboží, nelze považovat za seriózní právní argumentaci. Je běžnou praxí, že při zasílání zboží si subjekty dohodnou předání zboží prostřednictvím přepravce, přičemž podpis na faktuře doručené společně se zbožím je i potvrzením převzetí zboží. Lze považovat za prokázané, že společnost B.V.S. spol. s r. o. si takový postup se stěžovatelem domluvila a fyzické předání zbraní takto bylo realizováno. Lze vycházet z data podpisu stěžovatele na faktuře jako z potvrzení o fyzickém předání zbraně. Stěžovatel neuvádí svou verzi, kdy k fyzickému předání zbraní došlo.

[21] V replice stěžovatel vyjádřil pochybnosti o žalovaným popisované běžné praxi v obecné rovině, faktura ani nebývá doručována současně se zbožím. Kategoricky však popsanou praxi vyloučil pro projednávaný případ. Na faktuře není uvedeno nic, co by zavadalo důvod domnívat se, že slouží zároveň jako doklad o předání zboží.

[22] Stěžovatel v dalším vyjádření rovněž doplnil listiny, a to „screenshot“ uživatelského rozhraní systému CRZ, na němž je zachyceno, že při dalším nákupu u téhož dodavatele v květnu 2021, obdobně jako v projednávané věci, společnost B.V.S., spol. s r.o. v systému CRZ převedla dne 6. 5. 2021 přímo na stěžovatele zbraň kategorie B a opět „vynechala“ přepravce, a dále fakturu, na níž je rukou připsáno „předáno 12. 5. 2021“, s razítkem a podpisem přepravce. Uvedené listiny dle stěžovatele dokumentují praktiky dodavatele a přepravce.

[23] Stěžovatel dále doplnil, že dne 14. 10. 2021 byla v jeho provozovně provedena Policejním prezidiem ČR kontrola. Stěžovatel zdůraznil závěr, že kontrolní orgán neshledal závady. Tuto skutečnost akcentoval v souvislosti se svým předchozím doplněním, v němž upozornil na situaci skutkově stejnou, jako je nyní projednávaný případ. Přestože došlo ke stejné skutkové situaci, kdy stěžovatel v CRZ evidenčně přijal zbraň až po jejich fyzickém převzetí, v postupu stěžovatele již není spatřován přestupek a kontrolní orgán neshledal závady. Ve stejných věcech Policejní prezidium ČR postupuje nestejně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[25] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[26] Ve své kasační stížnosti stěžovatel převážně opakuje námitky, které uváděl již v žalobě, a krajskému soudu vytýká, že nezákonné rozhodnutí žalovaného aproboval.

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, jímž je nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, neboť z napadeného rozhodnutí nelze zjistit

pokračování

jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[28] Nepřezkoumatelný v tomto smyslu však rozsudek krajského soudu není. Skutečnost, že krajský soud do svého odůvodnění převzal argumentaci žalovaného, sama o sobě nečiní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Za situace, kdy se v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námitky replikují, není potřeba, aby orgán „další instance“, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či předchozím řízení, svoji argumentaci nad rámec již řečeného doplňoval a cizeloval, když uplatňovaná námitka v duchu zásady *vigilantibus iura* v reakci na již řečené cizelovaná není a s argumentací orgánů rozhodujících v předcházejících řízeních nijak cíleně nepolemizuje.

[29] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nezpůsobila ani skutečnost, že krajský soud výslovně nereagoval na dílčí žalobní argumentaci. Krajský soud například nebyl povinen explicitně odůvodňovat logiku či motivaci stěžovatele, proč opomněl zbraně „evidenčně převzít“ v zákonné lhůtě, když jej systém CRZ na „zbraně k převzetí“ upozorňoval. Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku vypořádal se zásadními právními a skutkovými otázkami nastolenými žalobou a v souhrnu jsou důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, z rozsudku zřejmé (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Ads 350/2019-60 a v něm citovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud tedy neshledal vadu nepřezkoumatelnosti, pro kterou by bylo nezbytné rozsudek krajského soudu zrušit.

[30] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu.

[31] Podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních *držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 písm. m) nebo § 73a odst. 8 písm. a) nezapisuje údaje o zbraních kategorie A, A-I, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, které jsou předmětem činností uvedených v § 2 odst. 2 písm. d), a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní nebo je zapisuje v rozporu s § 73a.*

[32] Podle § 73a odst. 7 zákona o zbraních *držitel zbrojní licence je povinen zaznamenat v centrálním registru zbraní na předepsaném elektronickém formuláři každou změnu stavu zbraně, střeliva, černého loveckého prachu, bezdýmného prachu a zápalek. Držitel obecné muniční licence je povinen zaznamenat v centrálním registru zbraní na předepsaném elektronickém formuláři každou změnu stavu munice. Změnu stavu je držitel zbrojní licence nebo držitel obecné muniční licence povinen zaznamenat bez zbytečného odkladu po fyzickém převzetí zbraně, střeliva, černého loveckého prachu, bezdýmného prachu, zápalek nebo munice nebo po jiné skutečnosti zakládající změnu stavu, nejpozději však do 2 dnů.*

[33] Z dikce citovaného ustanovení § 73a odst. 7 zákona o zbraních vyplývá, že okamžikem, od něž se odvozuje počátek lhůty pro zaznamenání do CRZ, je fyzické převzetí zbraní. Pojem převzetí zákony běžně označují úkon, jímž osoba získává (přebírá) určitou věc do faktické dispozice [srov. např. § 1829 odst. 1 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, § 1921 odst. 1, § 1963 odst. 1 nebo § 2556 občanského zákoníku, § 20 odst. 3 nebo § 21 odst. 3 správního řádu]. V konkrétním kontextu § 73a odst. 7 zákona o střelných zbraních je tento zaužívaný význam pojmu „převzetí“ ještě zesílen přívlastkem „fyzické“. Okamžik fyzického převzetí je třeba odlišovat od okamžiku

převedení či nabytí vlastnického práva. To vyplývá i z dikce § 73a odst. 8 zákona o zbraních, který tyto skutečnosti zapisované do CRZ vyjmenovává mezi jinými vedle sebe, a zjevně je tedy rozlišuje. Z hlediska lhůty pro zaznamenání stanovených údajů do CRZ je relevantní jedině okamžik, kdy držitel zbrojní licence fyzicky převzal zbraně, a zbraně se tedy dostaly do jeho faktické sféry a dispozice.

[34] Tento výklad koresponduje také s účelem regulace, na nějž poukazuje stěžovatel například s odkazem na informační příručku pro držitele zbrojní licence a další uživatele, vydanou Policií ČR a dostupnou z webových stránek Policie ČR.

[35] Výklad sousloví „fyzické převzetí“ však v nyní projednávaném případě není sporný, neboť rozhodnutí žalovaného i krajského soudu tomuto výkladu odpovídá, a nebylo tedy nezbytné, aby se účelem regulace v rozhodnutí zdlouhavě zabývali a výslovně se vypořádali s argumenty a listinami k tomuto aspektu stěžovatelem předloženými. Sporné v nyní projednávaném případě je, zda byl zjištěn a dostatečně prokázán okamžik fyzického převzetí zbraní stěžovatelem, od nějž se dle § 73a odst. 7 zákona o zbraních záznam odvozuje lhůta pro záznam změny stavu zbraně v CRZ.

[36] Žalovaný i krajský soud odvozovali počátek lhůty pro zaznamenání stanovených údajů dle § 73a odst. 7 zákona o zbraních do CRZ od data 16. 5. 2018, přičemž vycházeli z údajů na faktuře č. 20180337 ze dne 11. 5. 2018 s datem splatnosti 30. 5. 2018 a písemného vyjádření dodavatele zbraní ze dne 20. 3. 2019.

[37] Ve správním spise je založeno několik vyhotovení faktury č. 20180337, přičemž na vyhotovení založeném na č. l. 92 správního spisu je uveden otisk razítka stěžovatele společně s datem 16. 5. 2018. Z vysvětlení dodavatele (č. l. 62 správního spisu) pak vyplývá, že stejnopis faktury předává přepravce kupujícímu spolu se zbraněmi.

[38] Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací stěžovatele, že faktura bez dalšího nutně neprokazuje okamžik dodání zboží, nicméně vysvětlení stěžovatele, že otiskem razítka dne 16. 5. 2018 potvrdil pouze převzetí faktury, vyhodnotil Nejvyšší správní soud, stejně jako žalovaný a krajský soud, jako účelové, resp. krajně nepravděpodobné. Stěžovatel netvrdí, že otiskem razítka fakturu neopatřil (nebo že fakturu otiskem razítka opatřil někdo jiný), ani netvrdí, že fakturu převzal u dodavatele osobně, a tedy nerozporuje zjištěnou skutečnost, že zbraně mu byly doručovány prostřednictvím přepravní společnosti. Podle obecných zkušenostních pravidel je přitom krajně nepravděpodobná stěžovatelem nastíněná verze skutkového děje, že přepravní společnost nejprve doručila pouze fakturu (jejíž převzetí stěžovatel potvrdil) a teprve později dopravila zboží. Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že stěžovatelovo tvrzení, že na faktuře je výslovně uvedeno, že datum 16. 5. 2018 je pouze datem převzetí faktury, není pravdivé. Takový údaj faktura (žádné z vyhotovení faktur ve spise založených) neobsahuje.

[39] Ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zakotvuje povinnost správního orgánu zjistit *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu platí, že *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*. Obecně tedy nepochybně platí, že v řízení, v němž správní orgány rozhodují o vině za přestupek a uložení trestu za přestupek, správní orgán tíží vyšetřovací povinnost. Tuto povinnost správního orgánu však nelze vyžadovat v absolutním či absurdním rozsahu. Nejvyšší správní soud ve své

pokračování

judikatuře zdůrazňuje, že interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Touto optikou na výklad procesních pravidel nahlíží i Ústavní soud (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N 161/16 SbNU 185; č. 2/2000 Sb.). Pokud obviněný z přestupku tvrdí skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, lze dospět na základě zkušenosti, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Jak správně poukázal krajský soud, stěžovatel sám neuvedl, a to ani v řízení před soudem, konkrétní datum, kdy zbraně fyzicky převzal (pouze obecně tvrdí, že záznam do CRZ provedl ve lhůtě dvou dnů od fyzického převzetí), ani nepředložil důkazy na podporu své verze skutkového děje.

[40] Stěžovatel sice nebyl povinen přinášet do řízení žádné „legendy“, obecné zpochybnění či prostý subjektivní nesouhlas stěžovatele se zjištěným skutkovým stavem bez racionálního vysvětlení však není s to zvrátit skutková zjištění učiněná správním orgánem na základě podkladů ve spisech. Obecná či hypotetická zpochybnění totiž nezakládají důvodné pochybnosti. Konstatování stěžovatelovy procesní pasivity krajským soudem je tedy v tomto kontextu případné. Jestliže žalovaný ze zjištěných skutečností dovodil, že den 16. 5. 2018 stvrzený stěžovatelem na faktuře je dnem fyzického převzetí zboží, je tento závěr v kontextu projednávané věci logický. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že správní orgán dostal své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a krajský soud nepochybil, když aproboval rozhodnutí žalovaného založené na uvedených skutkových zjištěních.

[41] Stížní argument, že nikdo ze společnosti dodavatele u předání zbraní přepravcem stěžovateli nebyl fyzicky přítomen, nemá v projednávané věci relevanci. Vyjádření dodavatele bylo pro skutková zjištění podstatné pouze v tom rozsahu, že vysvětlovalo způsob společného zasílání zboží a faktury za ně společností B.V.S., spol. s r. o. Pouze tedy vyvracelo pravdivost obhajoby stěžovatele, že faktura byla přepravní společností doručena v předstihu před zbraněmi. K vyjádření s takovým obsahem není potřebné, aby byl dodavatel či jeho zaměstnanec nebo zástupce předání zboží fyzicky přítomen.

[42] Relevantní není ani námitka stěžovatele, že dodavatel porušil svoje povinnosti, když v souvislosti s prodejem zbraní při zaznamenání změny stavu zbraní „vynechal“ přepravce a zbraně „evidenčně přepsal“ rovnou na stěžovatele jako kupujícího. Tuto námitku stěžovatel ve svých podáních zdůrazňuje a vztahuje k ní podstatnou část argumentace. Eventuálně nesprávný postup dodavatele tvrzený stěžovatelem („vynechání“ přepravce v záznamech změn stavu zbraně) však zjištěný okamžik fyzického převzetí zbraní stěžovatelem nemění, natož aby jej měnil v neprospěch stěžovatele.

[43] Podstatným pro projednávanou věc Nejvyšší správní soud neshledal ani poukaz stěžovatele na skutečnost, že zbraně zjevně nebyly dodány ve lhůtě 48 hodin, která je dle vyjádření dodavatele s přepravcem ujednána. Okolnosti nedodržení této lhůty mohou být různé (včetně okolností na straně stěžovatele), pro rozhodnou skutkovou okolnost (okamžik fyzického převzetí zbraní stěžovatelem) není nedodržení tohoto ujednání mezi dodavatelem a přepravcem rozhodné a stěžovatel kromě obecného zpochybnění věrohodnosti vyjádření dodavatele ani nic takového netvrdí.

[44] Na výše uvedeném by nemohl nic změnit ani stěžovatelem uváděný popis průběhu doručování zbraní při dalším nákupu uskutečněném v roce 2021 u téhož dodavatele a listiny k tomuto nákupu (faktura č. 20210293 ze dne 6. 5. 2021 a screenshot uživatelského rozhraní CRZ se záznamem převodu 6. 5. 2021). Kromě toho, že se vztahuje k jiné obchodní transakci, než která byla předmětem projednávané věci, nikterak nevyvrací skutková zjištění správních orgánů stran průběhu dodání zboží mezi společnostmi B. V. S., spol. s r. o. a stěžovatelem.

[45] Rozhodný pro nyní projednávanou věc není ani závěr Policejního prezidia ČR jako kontrolního orgánu v souvislosti s kontrolou provedenou v provozovně stěžovatele 14. 10. 2021, že nebyly shledány závady. V nyní projednávané věci není posuzováno dodržování povinností v souvislosti s nákupem zbraní jiných (ať už dřívějších či pozdějších). Ani za situace, že by kontrolní orgán při kontrole přehlédl pochybení v souvislosti s nákupem zbraní z května 2021 nebo jinak vyhodnotil postup stěžovatele při administraci tohoto nákupu, nebylo by to důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu